I

А це кілька розповідей Володимира Савича Попика. Фельдшера з села Великої Севастьянівки. Що під Хрестинівкою. На Черкащині. Ми з ним та його дружиною милою не один рік дружимо заочно.

II

Прийшла якось до нього доярка. Назовемо її Василиною. Не стара ще вдовиця, що любила до чоловіків підморгувати.

— О-йо-йой!.. Поможіть, Савичу!

— Що таке?

— Поперека замкнуло.

Ішіас. Прописати б уколи, так не переносить уколів. Навіть пігулок не хоче ковтати: боїться, що в горлі застрянуть.

— Знаєш що, молодице, пропишу я тобі бджоли. Налови бджіл на пасіці та й прикладай до певної зони.

— А поможе?

— Мусить помогти!

— От спасибочко вам! Що б ми без вас і робили.

А це йде мимо Василининого двору (на виклик до хворого), чує, а з кукурудзиння густого:

— Ой-ой!.. Із твоїм ліченієм!

І знов за хвилину:

— Ой-ой!.. Із твоїм ліченієм!

— Василино, що ви там робите?

— Та бджоли пускаю за пазуху... Вже семеро роздушила.

— Та я ж вам казав не за пазуху, а на певну зону саджати!

— Еге, на певну зону! А фуражери силос задарма будуть возити?

III

Василина найчастіше до фуражерів підморгувала. Не задарма, а за дровця чи за силос.